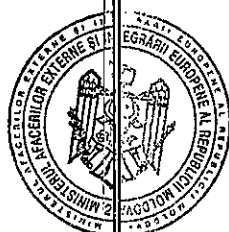

CONVENȚIA
Organizației Internaționale a Muncii nr. 161 privind
serviciile de sănătate ocupațională

Geneva, 7 iunie 1985

TRADUCERE OFICIALĂ

Preambul

Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii.

A fost convocată la Geneva de către Organul de Conducere al Oficiului Internațional al Muncii, și s-a desfășurat în șaptezeci și una de Sesiuni la data de 7 iunie 1985, și specificând că protecția muncitorului împotriva îmbolnăvirilor, bolilor și vătămarilor provocate de angajarea lor, este una din sarcinile atribuite a Organizației Internaționale a Muncii în cadrul Constituției sale.

Specificînd Recomandările și Convențiile relevante internaționale a muncii, și în special Recomandări privind Protecția Sănătății Muncitorilor, 1953, Recomandări privind Serviciile Sănătății în Ocupaționale, 1959, Convenția Reprezentanților Muncitorilor, 1971, Recomandările și Convenția privind Securitatea și Sănătatea în Muncă, 1981, care stabilesc principiile politicii naționale și acțiunile la nivel național.

Au decis adoptarea anumitor propuneri cu privire la serviciile de sănătate ocupațională, care este inclus în punctul patru din ordinea de zi a sesiunii, și s-a determinat ca aceste propuneri să formeze Convenția internațională, adoptă la 26 iunie iunie 1985 următoarea Convenție, care poate fi intitulată Convenția cu privire la Serviciile Sănătății Ocupaționale, 1985:

PARTEA I. PRINCIPIILE POLITICII NAȚIONALE

Articolul 1

În scopul prezentei convenții:

- (a) termenul serviciile sănătății ocupaționale, semnifică serviciile încredințate cu funcții esențiale preventive și responsabile pentru consilierea angajatorului, muncitorilor și reprezentanților în întreprindere:
 - (i) cerințele pentru stabilirea și menținerea unui mediu sigur și sănătos de activitate care va facilita starea sănătății fizice optime și mintale în ceea ce privește munca;
 - (ii) adaptarea muncii la capacitățile muncitorilor ținînd cont de starea sănătății mintale și fizice;
- (b) termenul reprezentanții muncitorilor în întreprindere semnifică persoane recunoscute în conformitate cu legislația sau practicile naționale.

Articolul 2

Ținînd cont de condițiile și practicile naționale și colaborare cu cele mai reprezentante organizații angajatorilor și muncitorilor, în caz că există, fiecare membru trebuie să formuleze, să implementeze și periodic să revizue politicile naționale cu privire la serviciile sănătății în ocupaționale.

Articolul 3

1. Fiecare membru își asumă responsabilitatea să dezvolte în mod progresiv serviciile sănătății în ocupaționale pentru toți muncitorii, inclusiv și cei din sectorul public și membrii cooperativelor de producție, din toate ramurile activității economice și toate întreprinderile. Prevederea făcută trebuie să fie adecvată și potrivită riscului specific întreprinderilor.

2. Dacă serviciile sănătății în ocupaționale nu pot fi imediat stabilite pentru întreprinderile, fiecare Membru în cauză trebuie să traseze un plan pentru stabilirea unor astfel de servicii în colaborare cu cele mai reprezentante organizații ale angajatorilor și muncitorilor, în caz că există.

3. Fiecare Membru în cauză trebuie să indice, în primul raport aplicarea Convenției prezentă în articolul 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, planurile trasate în temeiul paragrafului 2 al acestui Articol, indicînd în rapoartele ulterioare progresele în urma aplicării lor.

Articolul 4

Autoritatea competentă trebuie să consulte cea mai reprezentantă organizație a angajatorilor și muncitorilor, în cazul că există, privind măsurile care trebuie luate pentru a pune în aplicare prevederile prezentei Convenții.

PARTEA II. FUNCȚIILE

Articolul 5

Fără prejudiciu pentru responsabilitatea fiecărui angajator pentru sănătatea și siguranța muncitorilor angajați de către el, să acorde atenție necesității muncitorilor să participe la activități ce țin de sănătatea ocupațională și siguranța muncii, serviciile sănătății ocupaționale trebuie să posede următoarele funcții fiind adecvate și potrivite riscului specific întreprinderilor:

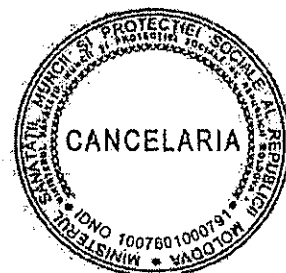
- (a) identificarea și evaluarea riscurilor de sănătate la locul de muncă.
- (b) supravegherea factorilor din mediu de muncă și practicile de lucru care pot afecta sănătatea muncitorilor, inclusiv și instalațiile sanitare, cantine și cazare unde aceste facilități sunt asigurate de către angajator;
- (c) consiliere cu privire la planificarea și organizarea lucrului, inclusiv proiectarea locului de muncă, la alegere, întreținerea și starea echipamentului de muncă și alte echipamente și substanțele folosite în lucru.
- (d) participarea la dezvoltarea programelor pentru îmbunătățirea practicilor de lucru precum și testarea și evaluarea aspectelor de sănătate a noului echipament.
- (e) consilierea sănătății ocupaționale, securității și igienei, ergonomiei și echipamentului de protecție ergonomică, individuală și colectivă;
- (f) supravegherea sănătății muncitorilor în timpul muncii;
- (g) promovarea adaptării muncitorului la locul de muncă;
- (h) contribuția la măsurile de reabilitare profesională;
- (i) colaborare în furnizarea informației, training și studii din domeniul sănătății în muncă, igienei și ergonomiei;
- (j) organizarea primului ajutor și a tratamentului de urgență;
- (k) participarea la analiza accidentelor de muncă și bolile profesionale.

PARTEA III. ORGANIZAREA

Prevederea trebuie să stabilească serviciile sănătății ocupaționale:

- (a) prin legi sau reglementări;
- (b) prin acorduri colective sau în caz contrar convenite de către angajatorii și muncitorii în cauză;
- (c) în oricare alt mod aprobat de autoritatea competentă după consultarea organizațiilor reprezentante ale angajatorilor și muncitorilor în cauză.

Articolul 7

1. Serviciile sănătății în ocupaționale pot fi organizate ca un serviciu pentru fiecare întreprindere, sau după caz ca un serviciu comun pentru un număr de întreprinderi.

2. În conformitate cu condițiile și practicile naționale, serviciile sănătății în ocupaționale pot fi organizate de:

- (a) întreprinderi sau un grup de întreprinderi în cauză;
- (b) autoritățile publice sau serviciile oficiale;
- (c) instituțiile de securitate socială;
- (d) oricare alte organizații autorizate de către autoritățile competente;
- (e) o combinație a oricăreia dintre cele menționate mai sus.

Articolul 8

Angajatorul, muncitorii și reprezentanții lor, în caz că există, trebuie să coopereze și să participe la activitățile organizatorice și alte măsuri în legătură cu serviciile sănătății ocupaționale într-un mod echitabil.

PARTEA IV. CONDIȚIILE DE OPERARE

1. În conformitate cu legea și practicile naționale, serviciile sănătății ocupaționale trebuie să fie multidisciplinare. Componenta personalului trebuie să corespundă sarcinilor care urmează a fi îndeplinite.

2. Serviciile sănătății în ocupaționale trebuie să ducă la bun sfârșit funcțiile lor în cooperare cu alte servicii din întreprindere.

3. Măsurile trebuie luate în conformitate cu practicile și legea națională, să asigure cooperarea și coordonarea dintre serviciile sănătății ocupaționale și după caz alte organizații în cauză care prestează servicii de sănătate.

Articolul 10

Personalul care prestează serviciile sănătății ocupaționale trebuie să se bucure de o independență profesională completă față de angajatori, muncitori, și reprezentanții lor, în caz că există, în legătură cu funcțiile enumerate în Articolul 5.

Articolul 11

Autoritatea competentă trebuie să determine calificările necesare pentru personalul care prestează serviciile sănătății ocupaționale, în conformitate cu sarcinile care urmează a fi îndeplinite și în conformitate cu practicile și legea națională.

Articolul 12

Supravegherea sănătății muncitorilor în raport cu munca nu trebuie să implice pierderi salariale, trebuie să fie gratuite și trebuie să se desfășoare pe cât posibil în timpul orelor de lucru.

Articolul 13

Toți muncitorii trebuie să fie informați despre pericolul sănătății existent în munca lor.

Articolul 14

Serviciile sănătății ocupaționale trebuie să fie informate de către angajator și muncitorii despre factorii necunoscuți și oricare alți factori existenți în mediul de muncă care pot afecta sănătatea muncitorilor.

Articolul 15

Serviciile sănătății ocupaționale vor fi informate de cazurile de îmbolnăvire din rândul muncitorilor și absențele de la lucru din motiv de sănătate, pentru a putea identifica dacă există vreo legătură între cazul de îmbolnăvire sau absență și oricare alte pericole pentru sănătate care pot avea loc la locul de muncă. Personalul care furnizează servicii de sănătate în muncă nu va fi solicitat de către angajator să verifice motivele absenței de la muncă.

PARTEA V. DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 16

Legile sau reglementările naționale vor desemna autoritatea sau autoritățile responsabile atât pentru supravegherea operațiunii cât și pentru consultarea serviciilor sănătății ocupaționale odată ce ele au fost stabilite.

Articolul 17

Ratificările formale ale acestei Convenții vor fi aduse la cunoștință Directorului General al Oficiului Internațional al Muncii pentru înregistrare.

Articolul 18

1. Această Convenție va fi obligatorie numai pentru acei Membri ai Organizației Internaționale a Muncii a cărei ratificare a fost înregistrată de către Directorul General.
2. Aceasta va intra în vigoare 12 luni după data la care ratificările a doi Membri au fost înregistrate de către Directorul General.
3. După aceea, Convenția va intra în vigoare pentru oricare Membru 12 luni după data la care ratificările au fost înregistrate.

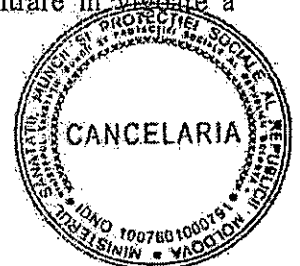
Articolul 19

1. Membrul care a ratificat această Convenție poate denunța aceasta după expirarea a 10 ani de la data în care această Convenție a intrat în vigoare, printr-un act transmis Directorului General al Oficiului Internațional al Muncii pentru înregistrare. Așa o denunțare nu va intra în vigoare decât după un an de la data înregistrării.
2. Fiecare Membru care a ratificat această Convenție și care nu a ratificat, în timp de un an de la expirarea perioadei de 10 ani menționată în paragraful precedent, exercită dreptul la denunțare prevăzut în acest Articol, va fi obligatorie pentru o altă perioadă de 10 ani și după aceea poate denunța această Convenție la expirarea fiecărei perioade de 10 ani prevăzut în acest Articol.

Articolul 20

1. Directorul general al Oficiului Internațional al Muncii va anunța toți Membrii Organizației Internaționale a Muncii despre înregistrarea ratificărilor și denunțărilor transmise lui de către Membrii Organizației.
2. Anunțând Membrii Organizației despre înregistrarea celei de a doua ratificări transmise, Directorul general va atrage atenția Membrilor Organizației la data de intrare în vigoare a Convenției.

Articolul 21

Directorul general al Oficiului Internațional al Muncii va transmite Secretarului General al Statelor Unite pentru înregistrare conform Articolului 102 din Capitolul Statelor Unite detalii complete cu referire la ratificările și actele de denunțări înregistrate de el în conformitate cu prevederile Articolului precedent.

Articolul 22

Atunci când va fi necesar Organul de Conducere al Oficiului Internațional al Muncii va prezenta în cadrul Conferinței Generale un raport cu privire la activitatea Convenției, și va examina oportunitatea includerii pe ordinea de zi a Conferinței, întrebarea cu privire la revizuirea în întregime sau parțială a Convenției.

Articolul 23

1. Conferința va adopta o noua Convenție, care prevede următoarele:

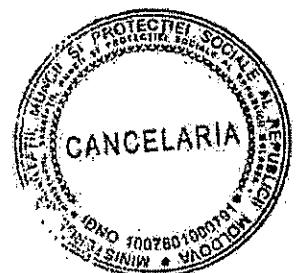
(a) ratificarea de către un Membru a Convenției noi revizuite va implica în mod legal denunțarea imediată a acestei Convenții, fără a ține seama de prevederile din Articolul 19, dacă și când Convenția nouă revizuită va intra în vigoare;

(b) de la data intrării în vigoare a noii Convenții revizuite această Convenție va înceta să fie supusă ratificării de către Membri.

2. Pentru orice eventualitate această Convenție va rămâne în vigoare în forma și conținutul actual pentru acei Membri care au ratificat-o dar nu au ratificat Convenția revizuită.

Articolul 24

Variantele textului în Engleză și Franceză al acestei Convenții sunt la fel de autoritare.

Prin prezenta confirm că textul alăturat este copia autentică de pe traducerea oficială a Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 161 privind serviciile de sănătate ocupațională, adoptată la Geneva la 7 iunie 1985, copia certificată a căreia este depozitată la Arhiva Tratatelor a Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene.

MIHAILA MORZAC,
Șef a.i. al Direcției Drept Internațional
a Ministerului Afacerilor Externe și
Integrării Europene